

เดซีร์นอนแผ่อยู่ข้างโรแบนต์้า ทั้งสองนอนนิ่ง ๆ กอดสายตามองท้องฟ้า

Kei Hashmaroon

“ผมจะลบล้างเวทมนตร์ออกจากโลกใบนี้”

Levon

เวทมนตร์ของผู้กลับมา ต้องไม่ธรรมดา

4

귀환자의 마법은 특별해야 합니다

Usonan 유소난

เขียน

lunadala

แปล

ORKA

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น ค ี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตอนที่เธออ่านหนังสืออยู่ในหอสมุดแห่งชาติ
ที่เปิดให้ประชาชนเข้าใช้อย่างเสรีใช่ไหม
ฉันยังจำท่าทางตั้งหน้าตั้งตาอ่าน กระหายเรียนรู้ไม่มีสิ้นสุดนั้นได้ดีเลยจ๊ะ

- Usonan

คำนำสำนักพิมพ์

เวทมนตร์ของผู้กลับมาต้องไม่ธรรมดาดำเนินมาถึงเล่ม 4 (ครึ่งทาง) แล้ว ในเล่ม 3 เรื่องราวก็ตื่นเต้นน่าติดตามมากแล้ว นักเขียนโชว์พลังขั้นเทพของพระเอกเต็มที โชว์ฉากต่อสู้อลังการ ทว่าเล่มนี้ยังน่าติดตามมากขึ้นอีก

หลังเกิดเหตุการณ์ก่อการร้ายในพรินเลเซีย โรงเรียนเฮเบรียนก็เพิ่มมาตรการดูแลความปลอดภัยรัดกุมยิ่งขึ้น บรรยากาศในโรงเรียนเคร่งเครียดกว่าเดิม โลกภายนอกก็เช่นกัน กองกำลังทหารของสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกกับเอาเตอร์ปะทะกันอย่างจริงจังในจุดนั้นจุดนี้ทั่วทวีป ขณะที่เดซีร์พยายามหาหนทางสร้างกองกำลังพิชิตวงกตเงาและพัฒนาระบบเวทมนตร์ใหม่ท่ามกลางความวุ่นวายนั้น เตรียมพร้อมรับมือวงกตเงาเต็มที

เหตุการณ์ในปัจจุบันดำเนินไปแบบนี้ ส่วนเหตุการณ์ในอดีตที่เผยให้เห็นผ่านโลกแห่งเงาก็น่าติดตามไม่แพ้กัน คราวนี้นักเขียนพาเราไปดูอาณาจักรเวทมนตร์เมื่อร้อยกว่าปีก่อนและความลับที่ถูกซุกซ่อนไว้ นำเสนอตัวละครใหม่ให้ตามเชียร์ตามลุ้น และเขียนฉากต่อสู้ให้อ่านกันอย่างจุใจ ทว่าก็ไม่ลืมประเด็นหลัก เชื่อมโยงเรื่องราวในอดีตกับปัจจุบันเข้าด้วยกันอย่างลงตัว

เล่าเพียงเท่านี้อาจสนุกไม่จุใจ มาเปิดหน้าต่อไปสัมผัสด้วยตัวเองเลยดีกว่า

Levon

บทที่ 1

ระหว่างฤดูร้อนกับฤดูหนาว

เมื่อเริ่มเข้าสู่เดือนสิป อากาศร้อนอบอ้าวก็พลันเย็นลงจนลืมไปเลยว่า
เคยร้อน

งานเลี้ยงแห่งสี่สัปดาห์อันประณีตอยู่ในสวนของโรงเรียนเฮเบรียนที่เต็มไปด้วย
พฤษภานานาพรรณ

ช่วงเวลาปิดภาคเรียนฤดูร้อนของโรงเรียนสิ้นสุดลงพร้อมกับการเริ่มต้น
ของภาคเรียนฤดูหนาว

“เทอมสองแล้วเทอมนี้อะ เวลาก็ผ่านไปเร็วจัง”

เมื่อภาคเรียนที่สองเริ่มขึ้น โรงเรียนเฮเบรียนก็เต็มไปด้วยชีวิตชีวาเพราะ
นักเรียนที่แยกย้ายกันออกไปตอนช่วงปิดภาคเรียนกลับมากันแล้ว

มองไปรอบ ๆ จะเห็นเหล่านักเรียนจับกลุ่มพูดคุยกัน ดูสนุกสนาน
ครึกครื้น

ท่ามกลางนักเรียนเหล่านั้น เด็กหนุ่มผมดำคนหนึ่งโดดเด่นสะดุดตา
เป็นพิเศษ เขาสวมชุดป้องกันที่เป็นสัญลักษณ์ของซิงเกิลแองเกอร์

เดเชียร์ อาร์มอง

ในภาคเรียนที่สอง เมื่อเขากลับมาโรงเรียนเฮเบรียนก็สัมผัสได้ว่าตัวเอง
ได้รับความสนใจอย่างมาก พวกนักเรียนมักจะกระซิบกระซาบคุยกันวุ่นวาย
ทุกครั้งที่เขาเดินผ่าน บ้างแอบเหล่มอง บ้างก็แสดงท่าทีสนใจมาก ๆ

สายตาเหล่านั้นไม่ได้มีเพียงสายตามองมาในแง่ดีอย่างเดียว แต่สิ่งหนึ่ง

ที่มันใจได้เลยก็คือเดเซียร์โด่งดังในแบบก่อนหน้านี้เทียบไม่ได้เลย

นักเรียนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเข้ามาขอลายเซ็นด้วยสายตาเต็มไปด้วยความอิจฉาและปรารถนาจะเป็นเหมือนอย่างเขา การร้องขอแบบนี้เกิดขึ้นเป็นระยะจนพิธีเปิดภาคเรียนจบลง

กว่าพิธีเปิดภาคเรียนจะจบก็เป็นช่วงเย็นแล้ว เมื่อจบพิธี บรรดานักเรียนก็พากันไปยังโถงจัดเลี้ยงเพื่อสนุกสนานกับงานเลี้ยงที่กำลังจะเริ่มขึ้น

เดเซียร์เองก็กำลังมุ่งหน้าไปที่นั่นเช่นเดียวกัน เขารู้สึกทำอะไรไม่สะดวกเหมือนเมื่อก่อน เพราะตาข้างหนึ่งมองไม่เห็นทำให้จับระยะได้ไม่ดีนัก

เขาจับราวบันไดแล้วค่อยๆ เดินลงไป แล้วจู่ๆ ก็เสียการทรงตัว
ตอนนั้นเองใครบางคนเข้ามาประคองเขาไว้

“ระวังหน่อยครับคุณเดเซียร์”

พริ้ม ซโนเซอร์ นั่นเอง เขาเงยหน้ามองเดเซียร์แล้วยิ้มให้
เดเซียร์ทรงตัวได้แล้วก็หันไปเอ่ยกับพริ้ม

“ขอบใจนะพริ้ม”

“เดี๋ยวผมพุงไปครับ”

พริ้มขยับเข้ามาใกล้ แต่เดเซียร์ปฏิเสธอย่างสุภาพ

“ไม่เป็นไร ไม่ถึงขั้นต้องพุงหรอกนะ”

“แต่อาจจะล้มก็ได้ล่ะครับ!”

พริ้มไม่ยอมแพ้

“ถ้าคุณเดเซียร์ล้มไปแล้วบาดเจ็บ ผมคงต้องทรมาณไปตลอดชีวิตที่อยู่ข้างๆ คุณเดเซียร์แท้ๆ แต่กลับดูแลคุณไม่ได้...”

“ใจเย็น! ใจเย็นก่อนนะ!”

เดเซียร์รีบละล้าละลักพูดเมื่อเห็นหน้าพริ้มที่จู่ๆ ก็เศร้าขึ้นมากะทันหัน

“งั้นจะอนุญาตไหมครับ”

“...ได้ รีบกวาดด้วยนะพริ้ม”

“งั้นขอโทษนะครับ”

เดเซียร์เห็นพริ้มยิ้มด้วยสีหน้าคนละเรื่องกับเมื่อครู่ถึงได้รู้ว่าตัวเองโดนหลอก แต่ก็สายไปแล้ว

พริ้มเกี่ยวแขนเขาไว้

“ถ่ายน้ำหนักมาทางผมได้เลยครับ”

แม้ว่าพริ้มจะตัวบางแต่ก็ช่วยประคองเดซีเยร์ได้อย่างมั่นคง เขาเงยหน้ามองเล็กน้อยเกรงว่าเดซีเยร์จะไม่สะดวกสบาย

พริ้มรู้สภาพของเดซีเยร์ดี วันนั้นหลังจากซื้อมากลับไป เดซีเยร์ก็เล่าเรื่องดวงตาของตัวเองให้สมาชิกปาร์ตี้ฟัง

เมื่อเดซีเยร์เหยียบบันไดขั้นสุดท้ายแล้วก็หันไปบอกพริ้ม

“ขอပါจ่ะ”

“เรื่องแค่นี้เองครับ ไว้ตอนขึ้นบันไดรอขึ้นพริ้อมผมนะครับ”

พวกเขาเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปในโรงจัดเลี้ยง อาหารจานหลักมีอยู่เย็นวันนี้เป็นผักทั้งหมด เช่น สลัดข้าวโพด ขนมปังข้าวไรย์ แชนด์วิชผัก

เรียกได้ว่าค่อนข้างห่างไกลจากอาหารของอัลฟาคลาสที่ปกติมักจะหรรษาอลังการ

แน่นอนว่าอาหารพวกนี้ย่อมไม่ถูกปากนักเรียนส่วนใหญ่ของอัลฟาคลาส พวกเขาจึงได้ออกไป ภายนอกโรงจัดเลี้ยงเลยดูโล่งและเงียบสงบ

“มาแล้ว”

เดซีเยร์กับพริ้มนั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับโรแมนติกาและอาเช็สต์ที่มาถึงก่อน พวกเขาทักทายกันเล็กน้อยแล้วลงมือกินอาหาร

กินไปได้ไม่นานโรแมนติกา ก็แสดงท่าที่ไม่พอใจอาหารของโรงเรียนที่ไม่ได้กินมานานแล้ว บอกว่ารสชาติไม่ได้เรื่อง

“ทำไมคุณภาพอาหารถึงได้แย่งแบบนั้นก็ไม่รู้ มีการทุจริตหรือไง”

“ไม่หรอกน่า ใครจะกล้าทำอย่างนั้น”

โรงเรียนเฮเบรียน สถานที่แห่งนี้คือสถาบันการศึกษาที่เป็นที่ที่สุดของอาณาจักรเฮเบรียน มีแต่บุตรหลานชนชั้นสูงตระกูลดังมาเรียน

ไม่มีทางเกิดการทุจริตโจ่งแจ้งแบบนั้นได้

“ถ้าพูดกันตามจริงแล้ว ไม่ใช่ว่าคุณภาพแย่งหรอก ก็แค่รูปแบบอาหารเปลี่ยนไปเท่านั้นเอง”

ดูแล้วเป็นการควบคุมไม่ให้มีเนื้อสัตว์อยู่ในมื้ออาหารแม้แต่หน่อย

โรแมนติกาเอียงคอ

“...มีเหตุผลอะไรหรือเปล่านะ วันนี้เป็นวันพิเศษอะไรหรือไง”

“ไม่มีทางที่อาหารจะเป็นแบบนี้เพราะวันนี้เป็นวันเปิดเทอมหรอกนะ...”

ในตอนนั้นใครคนหนึ่งก็เดินเข้ามา

“ทุกคนอยู่นี่เอง!”

ราโตเรีย โตรีซ นั้นเอง เด็กสาวผู้เป็นหนึ่งในอันดับสูงสุดของซิงเกิล-แรงเกอร์ปีสองดูตื่นตื้นเต้นเป็นพิเศษยังไม่รู้

เธอส่งปากกาและกระดาษที่หอบมาด้วยให้กลุ่มของเดเซียร์พร้อมพูดว่า

“เพื่อนฉันเป็นแฟนคลับของพวกเธอนะ ขอสายเซ็นหน่อยได้ไหม ทุกคนเลยนะ”

ทุกคนทำหน้ากับเหตุการณ์กะทันหันตรงหน้า มองตากันไปมาก่อนจะพยักหน้ารับ

“ได้อยู่แล้วครับ”

ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรขนาดนั้น กลุ่มของเดเซียร์จึงตอบรับคำขอของเธอ เดเซียร์เริ่มเซ็นเป็นคนแรก โรแมนติกาเซ็นปิดท้าย

“นี่ค่ะ!”

“ขอบใจนะ”

ราโตเรียรับกระดาษที่มีลายเซ็นไปจากเธอ แล้วมองดูจานอาหารของโรแมนติกาที่มีอาหารเหลืออยู่เต็ม

“คงไม่ค่อยถูกปากสินะ”

“ค่ะ ไม่ค่อย...”

ราโตเรียพยักหน้าให้อย่างเข้าใจ

“อันที่จริงพวกเพื่อน ๆ ฉันก็ไม่ค่อยชอบใจงานเลี้ยงวันนี้เท่าไรเหมือนกัน แต่ก็เห็นว่าเป็นการไว้อาลัยแก่เหยื่อผู้เสียชีวิตจากการก่อการร้ายของพวกเอาเตอร์นะ จะทำยังไงได้”

ตอนนั้นเองกลุ่มของเดเซียร์ถึงได้เข้าใจว่าทำไมเมนูอาหารเป็นแบบนี้

“เดี๋ยวอีกไม่นานก็จะกลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้ว ไม่ต้องกังวลไปหรอก ฉันก็ตั้งใจเรียนล่ะ ฉันเป็นกำลังใจให้เสมอ!”

ราโดเรียพูดทิ้งท้ายแล้วรีบเดินจ้ำออกไป
 พร้มทำหน้าที่เหมือนไม่อยากเชื่อ
 “คุณราโดเรียแห่งปาร์ตี้มังกรแดงขอลายเซ็นพวกเรา คุณราโดเรียคนนั้น
 เนี่ยนะ...”

“ท่าทางพวกเราคงตั้งขึ้นจริง ๆ สិនะเนี่ย”

โรแมนติกาพูดอย่างดีใจ

ตอนก่อนเปิดภาคเรียนฤดูร้อน พวกเขาที่มาจากเบต้าคลาสยังโดนพวก
 นักเรียนบางกลุ่มทำท่าทางกดดันใส่อยู่บ้าง แต่ตอนนี้ไม่มีใครกล้าแสดงท่าที
 แบบนั้นให้เห็นโต้ง ๆ แล้ว

“ถึงจะมีเรื่องนำราคาญหลายอย่างตามมาด้วยก็เถอะนะ”

อาเช็สต์ไม่ได้รู้สึกยินดีกับความโด่งดังแบบนี้เท่าไรหรอก เธอไม่ชอบเป็น
 จุดสนใจของผู้คน ไม่เหมือนกับโรแมนติกา

“แต่ฉันมองว่าเป็นข้อดีนะ ยังไงก็เป็นโอกาสให้ปาร์ตี้ของพวกเราได้เป็น
 ที่รู้จักมากขึ้นไม่ใช่เหรอ”

ยิ่งชื่อเสียงเลื่องลือเท่าไรก็ยิ่งเป็นที่รู้จักมากขึ้นเท่านั้น เดเซียร์ตั้งใจจะใช้
 การมีชื่อเสียงให้เป็นประโยชน์สูงสุด

เขาตั้งปาร์ตี้ขึ้นขึ้นมาก็เพื่อช่วยฝึกฝนกลุ่มคนมีพรสวรรค์ความสามารถ
 แต่ไม่มีโอกาสได้แสดงออกอย่างถูกต้องเหมาะสม

เพราะอย่างนั้นการเข้าร่วมปาร์ตี้เขาจึงไม่มีข้อจำกัด ใคร ๆ ก็เข้าร่วมได้หมด
 ต่อให้เป็นคนไร้พรสวรรค์ แต่หากมีความมุ่งมั่นตั้งใจจริง เขาก็พร้อมช่วย
 เต็มที่

โรแมนติกาเอ่ย

“เป็นที่รู้จักมากขึ้นแล้วยังไง ก็ไม่เห็นว่าจะมีใครมาเข้าปาร์ตี้เราอยู่ดีนี่”

“...นั่นสิ”

จนถึงตอนนี้คนที่อยากเข้าร่วมปาร์ตี้ ถ้าไม่นับรวมอาเช็สต์ก็ไม่มีเลยสักคน
 เป็นที่น่าพิศวง...

“น่าแปลกจัง ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็ว่าไปอย่าง แต่ตอนนี้เรามีชื่อเสียงแล้ว
 ทำไม่ถึงยังไม่มีใครมาสักคนเลย”

“ไม่รู้สินะ ได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับการฝึกของพวกเขาหรือเปล่า”

“ก็...อาจจะใช่”

นักเรียนโรงเรียนเฮเบรียนทุกคนต่างก็เป็นผู้มีพรสวรรค์และผ่านการฝึกฝนมาอย่างหนัก

แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังรู้สึกว่าการฝึกของเดเซียร์โหดร้าย เดเซียร์ฝึกฝนสมาชิกในปาร์ตี้แบบมีเส้นคั้นบาง ๆ ระหว่างการฝึกฝนกับการทรมาน

“แต่รูปแบบการฝึกฝนของคุณเดเซียร์ก็ได้ผลจริง ๆ นะครับ! จะพูดว่าผมในตอนนี้เป็นคนละคนจากตอนเริ่มเรียนก็ได้เลยนะครับ!”

พรมเน้นเสียงยืนกราน

แล้วอาเช็สต์ที่เอาแต่ฟังพวกเขาเงิบ ๆ มาตลอดก็พูดเสริม

“...แผนการฝึกของนายที่ซู้จุดต้องแก้ไขได้แม่นยำกว่าพวกศาสตราจารย์นั่นนะ ช่วยได้มากจริง ๆ”

การฝึกของเดเซียร์ให้ผลลัพธ์เป็นที่ประจักษ์ชัดเจนสมกับต้องลำบากตรากตรำ สมาชิกปาร์ตี้ที่ได้ลิ้มรสชาติผลลัพธ์ของการฝึกฝนอย่างทรหดเล็กแสดงท่าที่ไม่พอใจเขาแล้ว

เดเซียร์ยิ้มเจ้าเล่ห์

“นั่นแหละ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวเราจะเริ่มฝึกกันเลยตั้งแต่เย็นวันนี้ ทุกคนเตรียมตัวมาให้พร้อม”

“รับทราบครับ!”

“ได้”

“...”

มีเพียงคนเดียวในปาร์ตี้ที่นั่งนิ่งไม่ตอบ เขาจึงแอบส่งสายตาให้เธอแล้วเรียก

“โรแมนติกา”

“รู้แล้ว! รู้แล้วน่า!”

ช่วงนี้โรแมนติกาเข้าร่วมการฝึกฝนของเดเซียร์อย่างตั้งใจ

หลังกลับมาจากอาณาจักรพรินเลเซีย ท่าทีของเธอก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เมื่อก่อนเด็กสาวมักจะหนีการฝึกอันหฤโหดอยู่เสมอ แต่ในตอนนี้เป็นเธออุทิศตัวให้แก่การฝึกฝนมากกว่าใคร

ระหว่างกำลังพูดคุยเรื่องไม่เป็นที่พอใจกันอยู่นั้น จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงดังขึ้น หญิงสาวคนหนึ่งเดินขึ้นไปบนเวทีด้านหน้าของงานเลี้ยง ใบหน้าเธอนั้นคือ ใบหน้าคุ้นเคยที่ได้เห็นอยู่บ่อย ๆ ศาสตราจารย์บริดเจ็ตผู้สอนวิชาเวทมนตร์ศาสตร์ นั้นเอง

เธอใช้ผ้าเช็ดหน้าปาดเช็ดใบหน้าไปมาสองสามครั้ง ก่อนจะเปิดสวิตช์ อุปกรณ์ขยายเสียงเวที น้ำเสียงลุ่มลึกดังขึ้นภายในโถงจัดเลี้ยง

“ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งนะคะ นักเรียนโรงเรียนเฮเบรียนทุกคน ฉัน ศาสตราจารย์บริดเจ็ต ผู้สอนวิชาเวทมนตร์ศาสตร์ค่ะ ฉันขอยืมพื้นที่ตรงนี้ชั่วคราวเพื่ออธิบายถึงสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงในภาคการศึกษาซึ่งยังไม่ได้พูด เมื่อตอนพิธีเปิดภาคการศึกษานะคะ”

เสียงเจ๋อแจ้วอีกทีภายในโถงจัดเลี้ยงเงียบลงอย่างรวดเร็ว

“ทุกคนคงทราบเรื่องที่เกิดขึ้นในสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกเมื่อไม่นานมานี้ กันอยู่แล้ว ว่าเอาเตอร์บูกรุกจนสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกได้รับความเสียหาย อย่างหนัก ทางโรงเรียนเฮเบรียนของเราเองก็ได้ตระหนักถึงภัยคุกคามร้ายแรงนี้ และตัดสินใจเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือค่ะ ด้วยเหตุนี้นักเรียนที่จบการศึกษาไปแล้วจึงได้รับมอบหมายให้เป็นกองกำลังลาดตระเวนประจำการอยู่ที่โรงเรียน และได้เพิ่มความเข้มงวดของมาตรการรักษาความปลอดภัยบางอย่างเพื่อความปลอดภัยของทุกคน”

มาตรการรักษาความปลอดภัย

“มาตรการนั้นเป็นกฎระเบียบเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภายนอกค่ะ จากนั้นไปนักเรียนที่จะออกไปข้างนอกโรงเรียนเฮเบรียนจะต้องได้รับการอนุมัติ จากศาสตราจารย์ประจำชั้นปีก่อนเท่านั้น และในการทำกิจกรรมปาร์ตี้ จะต้องแจ้งศาสตราจารย์ผู้รับผิดชอบให้รู้จุดหมายปลายทางการทำกิจกรรม นอกจากนี้ หากเข้าออกหอพักหลังเวลาสี่ทุ่มจะต้องชี้แจงเหตุผลที่เหมาะสม”

โรแมนติกาถอนหายใจ นั่นเป็นข้อจำกัดยุ่งวุ่นวายสำหรับเธอที่ออกไป นอกโรงเรียนเฮเบรียนเป็นประจำ แต่คำพูดของบริดเจ็ตไม่จบเพียงเท่านั้น

“ห้ามนักเรียนออกไปนอกโรงเรียนหลังหกโมงเย็นเป็นต้นไป ขอให้ทุกคน เชื้อฟังศาสตราจารย์ประจำชั้นปีนะคะ ดิฉันเป็นคนทุ่มเทติดตั้งบาเรียของโรงเรียน

ด้วยตัวเอง ฉะนั้นหากไม่ใช่นักเรียนที่เป็นนักเวททำเซอร์เคลิชั่นไป กรุณาพับความคิดจะออกไปนอกโรงเรียนได้เลยค่ะ”

แม้จะพูดต่อไปอีกหลายนาที แต่รวมๆ แล้วใจความหลักก็คือการใช้ชีวิตในโรงเรียนจะเป็นเรื่องลำบากขึ้น

เมื่อบริติเจ็ตพูดจบก็กวาดสายตาไปมองที่นั่งซึ่งวางอยู่เป็นหย่อมๆ แล้วจบด้วยการบอกว่าจะมีการประกาศมาตรการเหล่านี้ผ่านทางแพดด้วย จากนั้นก็ลงจากเวทีไป

หลังบริติเจ็ตลงจากเวทีแล้ว งานเลี้ยงก็กลับมามีเสียงดังจ้อแจ็กครั้ง

“ต่อไปนี่ก็คือให้อยู่แต่ในโรงเรียนนั่นหรือ”

“งั้นก็เดดไม่ได้เลยสิ”

“ต้องซื้อผลไม้มาตุนไว้เยอะๆ แล้วลิเนี่ย”

นักเรียนส่วนมากไม่พอใจ รวมถึงโรแมนติกาด้วย แต่เดเซียร์เห็นต่างออกไปเล็กน้อย

“ลองคิดดูสิ ถ้าเรื่องที่เกิดขึ้นในสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกเกิดขึ้นที่นี่ด้วย จะเป็นยังไง น่าสยองออก”

“...”

อาจเป็นเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนนั้นผุดขึ้นมาในสมองของโรแมนติกา เด็กสาวจึงไม่มีท่าที่ไม่พอใจอีกต่อไป

“พูดแบบนั้นก็ถูก ทนเห็นไอ้พวกนั้นทำตัวรังที่นี้อีกไม่ได้หรอก”

เด็กสาวกัดขนมปังข้าวไรย์เข้าปากอย่างไม่สบายอารมณ์

***

หลังจากกินอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้วพวกเขาก็ไปยังห้องทำงานปาร์ตี้

เดเซียร์แจกจ่ายตารางเรียนที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานของตัวเองให้สมาชิกจะบอกว่าตารางเรียนที่กำหนดวิธีการใช้ชีวิตในภาคเรียนนี้ก็ไม่มีเกินไปนัก

พริ้มค้อยๆ ไล่ดูตารางเรียนอย่างละเอียด ใบหน้าปรากฏแววยินดีเต็มเปี่ยม

“เทอมนี้ได้เรียนด้วยกันตั้งสามวิชาแน่ครับคุณเดเซียร์!” เขาพูดอย่างดีใจ เดเซียร์เป็นนักเวท ส่วนพริ้มเป็นนักดาบ หลักสูตรพื้นฐานที่พวกเขาต้องเรียนต่างกัน จึงแทบไม่ค่อยได้เรียนวิชาเดียวกัน

แต่ตั้งแต่ภาคเรียนที่สองเป็นต้นไป ในหลักสูตรการเรียนการสอนใหม่ มีวิชาที่นักดาบและนักเวทต้องเรียนรู้ด้วยกันค่อนข้างมาก ฉะนั้นพริ้มกับเดเซียร์ จึงจะได้เรียนด้วยกันมากกว่าภาคเรียนที่ผ่านมา

โรแมนติกา์ดูตารางเรียนแล้วหรีตา

“ดูนี่สิ ศาสตราจารย์สอนวิชาฝึกประลองไม่สบายจึงมีการเปลี่ยนคนสอนชื่อ...เออร์แซงต์บล็องก์ ทิสตาเซีย? ดูจากชื่อแล้วน่าจะไม่ใช่คนเฮเรียนนะ?”

“ลองฟังสำเนียงการพูดดูเดี๋ยวก็รู้”

“จะเป็นใครก็ช่าง ถ้าดีกว่าศาสตราจารย์สอนวิศวกรรมเวทมนตร์ก็คงดี”

ศาสตราจารย์สอนวิชาวิศวกรรมเวทมนตร์ที่ว่าก็คือศาสตราจารย์ฟ็อกซ์แมน

***

วันต่อมา กิจกรรมการเรียนการสอนเต็มรูปแบบของโรงเรียนเฮเบเรียนก็เริ่มขึ้น

วิชาพฤกษศาสตร์

ศาสตราจารย์เคทวิกผู้สอนวิชาพฤกษศาสตร์ของอัลฟาคลาสเป็นหญิงวัยห้าสิบปลาย การสอนของเธอน่าเบื่อแบบหาใครเปรียบไม่ได้

โรแมนติกา์บ่นพึมพำ

“บางทีเทอมนี้ก็จะออกข้อสอบเรื่องเมนเดเรกเป็นหลักอีกกะลือทำ ไม่รู้ทำไมพวกเราถึงต้องรู้เรื่องความรุนแรงของเสียงหวีดร้องและการลดทอนเสียงในอากาศอะไรนั่นด้วย”

“เรียนเอาไว้ เดี่ยวถึงเวลาก็ได้ใช้น่า”

เดเซียร์ตอบ

วิชาประวัติศาสตร์

ศาสตราจารย์เควินผู้สอนวิชาประวัติศาสตร์เป็นชายหนุ่ม เขามีสันจมูก

เรียบแบน สวมแว่นเข้ากับรูปหน้า เพราะคิดว่าประวัติศาสตร์เป็นวิชาสำคัญเหนือวิชาใดจึงมักจะให้การบ้านปริมาณมากกับนักเรียนเสมอ

“นี่ ศาสตราจารย์คนนี่คงคิดว่าเราเรียนแค่ประวัติศาสตร์ ไม่ได้เรียนวิชาอื่นด้วยมั้งเนี่ย”

โรแมนติกาโอตครวญไปพลางยัดหนังสือประวัติศาสตร์ใส่ล็อกเกอร์ ที่จริงยังไม่มีวิชาไหนที่เด็กสาวมองในแง่บวกเลย

“วิชาต่อไปก็เป็นวิชาภาษาฐานอีกซะนี่ ต้องนั่งฟังยาว ๆ อีกแล้ว”

เธอถอนหายใจแรงจนพื้นแทบทรุด

ศาสตราจารย์เวนควิกผู้สอนวิชาภาษาฐานชอบบรรยายยาว ๆ

ทว่าวันนี้พอเริ่มคลาส นอกจากจะไม่น่าเบื่อแล้วยังเกิดเรื่องเหลือเชื่ออีกด้วย ศาสตราจารย์เวนควิกผู้เป็นคุณปู่วัยหกสิบปลาย ชอบสวมแว่นหนาไว้ที่ปลายจมูก บรรยายจบเร็วกว่าปกติถึงสิบนาที

โถงทางเดินเต็มไปด้วยเสียงโห่ร้องดีใจของนักเรียน

โรแมนติกายิ้ม พุดอย่างตื่นเต้นดีใจ

“ไม่น่าเชื่อเลยว่าการบรรยายของศาสตราจารย์เวนควิกจะจบเร็วแบบนี้
ทำไมศาสตราจารย์ถึงยอมจบเร็วได้ละเนี่ย”

“คงมีเรื่องให้อารมณ์ดีละมั้ง”

ขณะพวกเขาคาดเดาเหตุผลกันไป อาเซ็สต์ก็เอ่ยขึ้น

“ฉันคิดว่าเหตุผลก็คือนายนั้นแหละเดซีเยร์”

“ฉันท?”

“เพราะงั้นก็เลย...”

“เพราะศาสตราจารย์คนนั้นก็สามัญชนเหมือนนายไงเล่า”

เสียงพูดดังแทรกเข้ามาในกลุ่มพวกเขา เจ้าของเสียงคือนักเรียนคิ้วหนา ร่างสูงเพรียว เขาสวมโค้ตสีฟ้าซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของปาร์ตี้พระจันทร์สีน้ำเงิน

ซิงเกิลแรงเกอร์อันดับสามของชั้นปีที่หนึ่ง โดเนต้า ฮาดูน พุดด้วยน้ำเสียงประชดประชันเต็มที่

“พวกสามัญชนมีความคิดล้าหลังว่าถ้าคนอื่นได้ดีแล้วก็เท่ากับตัวเองได้ดี

ด้วยเหมือนกันไม่ใช่หรือไง เป็นพวกเหมือนปรลิตใช้ชีวิตแบบพึ่งพาอาศัยกันนะ
ไม่เห็นด้วยเธอ”

จังหวะที่ไรแมนตีกำหน้าหงิกทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง เดเซียร์ก็หันหน้า
ไปห้าม

“ไม่ต้องไปสนใจ”

คำพูดของโตเนต้าเป็นเรื่องเล็กน้อยไปเลยเมื่อเทียบกับคำพูดที่ได้ยินใน
คาบบรรยายวิชาวิศวกรรมเวทมนตร์

ทันทีที่กลุ่มของเดเซียร์เข้าไปในห้องบรรยาย ทุกคนก็พากันจับจ้อง ส่วนใหญ่
มองมาด้วยสายตาเย็นเยียบจากกลุ่มซิงเกิลแรงเกอร์ เพราะซิงเกิลแรงเกอร์ของ
ชั้นปีที่หนึ่งและชั้นปีที่สองส่วนใหญ่เป็นสมาชิกของปาร์ตี้พระจันทร์สีน้ำเงิน
ซึ่งเป็นปรปักษ์กับปาร์ตี้ของเดเซียร์

ความสัมพันธ์ของปาร์ตี้เดเซียร์กับปาร์ตี้พระจันทร์สีน้ำเงินยิ่งเลวร้ายขึ้นอีก
หลังจากอาเชิสต์ย้ายปาร์ตี้

ศาสตราจารย์ฟ็อกซ์แมนผู้รับผิดชอบปาร์ตี้พระจันทร์สีน้ำเงินเกลียด
สามัญชนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และเมื่อเกิดเหตุการณ์อาเชิสต์ย้ายปาร์ตี้หลัง
การแข่งขันเลื่อนระดับเขาก็ยิ่งเกลียดเดเซียร์ที่เป็นสามัญชนกว่าเดิมจนไม่อยาก
แม้แต่จะชายตามอง ราวกับอีกฝ่ายเป็นหนามยอกอก

ความคิดปองร้ายของฟ็อกซ์แมนดูเหมือนจะหนักขึ้นกว่าภาคเรียนที่แล้ว

การเรียนในวันนั้นเป็นการลงใช้อัญมณีเวระดับหกสร้างวงจรไฟฟ้าเพื่อ
ใช้เวทมนตร์หนึ่งเซอร์เคิล

เดเซียร์ทำได้เร็วกว่าใคร ทั้งยังสร้างวงจรไฟฟ้าด้วยวิธีดีกว่าที่ฟ็อกซ์แมน
สั่งให้ทำเสียอีก แต่ฟ็อกซ์แมนกลับหักคะแนนเขา ด้วยเหตุผลว่าใช้วิธีที่ไม่ได้อยู่
ในเนื้อหาการสอน

เป็นเหตุผลไม่น่าเชื่อเท่าไร แต่เดเซียร์ก็ไม่ได้ใส่ใจนัก โวยวายออกไป
รังแต่จะทำให้เหนื่อยใจเปล่าๆ และสำหรับเขาคะแนนในห้องเรียนไม่ใช่เรื่อง
สำคัญเท่าไรด้วย

“วิชาต่อไปคืออะไร”

“เวทมนตร์ศาสตร์”

“ศาสตราจารย์บริดเจ็ตเป็นคนสอนใช่ไหม”

หลังกินมื้อเที่ยงกันเสร็จ นอกจากพร้มแล้ว เดเซียร์ โรแมนติกา และ อาเชิร์ตก็มุ่งหน้าไปยังห้องบรรยายวิชาเวทมนตร์ศาสตร์

“วันนี้อากาศดีเหมาะแก่การเรียนวิชาเวทมนตร์ศาสตร์เช่นเคยนะจ๊ะ”

ศาสตราจารย์บริดเจ็ตมีท่าทีสบาย ๆ อยู่เสมอ วิชาเวทมนตร์ศาสตร์ที่เธอ ผู้เป็นนักเวทระดับห้าเซอร์เคิลเป็นผู้สอนนั้นยอดเยี่ยมกว่าวิชาเวทมนตร์ศาสตร์อื่น ๆ ของโรงเรียน

เห็นการปฏิบัติจริงเป็นสำคัญและเน้นง่ายเข้าว่า อีกทั้งยังสอดแทรกเรื่องอื่น ๆ หลายอย่าง ต่างจากวิชาของศาสตราจารย์คนอื่นที่เน้นเรื่องทฤษฎีและชอบอธิบายยาวเหยียด

บริดเจ็ตอธิบายจบแล้วก็หันไปพูดกับนักเรียน

“เอาละ ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไปเราจะเริ่มฝึกฝนแปลงเวทมนตร์ที่ตัวเอง รู้กันนะคะ ให้ทุกคนจับกลุ่มกัน กลุ่มละสามคน แล้วแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับการคำนวณเวทมนตร์ของเพื่อนในกลุ่มคะ เนื้อหาวันนี้จะนำมาใช้ในการตัดสินใจคะแนนตอนปลายภาคนะคะ”

เหล่านักเรียนแยกออกไปเป็นกลุ่มแล้วเริ่มฝึกด้วยกัน

บริดเจ็ตเดินไปรอบ ๆ ห้องบรรยาย ช่วยดูการฝึกและสอนให้เปิดใจอย่างถูกต้อง พร้อมประเมินว่าพวกเขาใช้วิธีไหนเปิดใจใช้เวทมนตร์

หลังจบการเรียนการสอน บริดเจ็ตก็เดินไปหาเดเซียร์

“เดเซียร์ ช่วยตามมาที่ห้องพักศาสตราจารย์สักครู่จ๊ะ”

“ครับ”

เดเซียร์ตั้งใจที่อาจารย์สาวเรียกกะทันหัน แต่ก็พยักหน้าตอบรับในทันที

ห้องพักของบริดเจ็ตมีตำราเรียนจัดเรียงไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นห้องสมุด

เดเซียร์นั่งประจันหน้ากับอีกฝ่ายโดยมีโต๊ะคั่นกลาง บนโต๊ะมีถ้วยชาควั่นกรุ่นสองใบวางอยู่

“เดเซียร์ จำตอนเราเจอกันครั้งแรกได้ไหมจ๊ะ”

“แน่นอนครับศาสตราจารย์”

เขารีบพยักหน้า

“ตอนนั้นเธออ่านหนังสืออยู่ในหอสมุดแห่งชาติที่เปิดให้ประชาชนเข้าใช้
อย่างเสรีใช่ไหม ฉันยังจำท่าทางตั้งหน้าตั้งตาอ่าน กระหายเรียนรู้ไม่มีสิ้นสุดนั้น
ได้ดีเลยจ่ะ”

“นั่นเป็นที่เรียนรู้เดี่ยวของผม และตอนนั้นก็ในช่วงจนตรอกที่สุดด้วย
ครับ”

คำพูดของเดเซียร์ทำให้บริดเจ็ตยิ้มอย่างเห็นใจ

“ฉันรู้สึกเสียดายเธอที่ต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมบีบบังคับให้เรียนไม่ได้
แม้จะฝึเรียนขนาดนั้น ถึงได้แนะนำให้เธอมาที่นี่”

เดเซียร์พยักหน้าให้คำพูดนั้น

หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย เขาคงไม่แม้แต่จะได้เข้ามา
ในโรงเรียนนี้

เขาผู้มีทักษะพื้นฐานสร้างหนึ่งเซอร์เคิลได้ด้วยความช่วยเหลือของเธอ
และได้เข้ามาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ด้วยจดหมายแนะนำของเธอเช่นเดียวกัน

บริดเจ็ตถือเป็นผู้มีพระคุณของเขา

“เดเซียร์ เธอเป็นคนที่เห็นอกความคาดหวังของฉันจริงๆ เลยนะ ฉัน
ไม่เคยแม้แต่จะคิดว่าเธอจะมาถึงจุดนี้ได้เลยจ่ะ”

สีหน้าของบริดเจ็ตหมองลงเมื่อพูดอย่างนั้น

“ครั้งนี่ก็ช่วยชีวิตคนจำนวนมากที่อาณาจักรพรินเลเซียไว้ใช่ไหมจ่ะ ฉัน
ภูมิใจในตัวเธอจริงๆ แต่...ฉันอยากให้เธอคิดถึงตัวเองก่อนเป็นสำคัญจ่ะ”

เดเซียร์ไม่อาจตอบอะไรเธอได้เลย

“ฉันรู้ว่านั่นเป็นสถานการณ์ช่วยไม่ได้ แต่ถึงจะเข้าไปเพื่อช่วยเหลือคนอื่น
ยังไงก็แล้วแต่ การเสียสละตัวเองอย่างนั้นเป็นเรื่องเสี่ยงนะจ่ะ”

หญิงสาวพูดอย่างอ่อนโยน น้ำเสียงเจือความห่วงกังวล

“นี่อาจเป็นคำพูดที่เธอได้ยินบ่อยจนเบื่ออะ แต่ฉันอยากให้เธอไม่ลืมว่า
นั่นก็เพราะมีคนเป็นห่วงเธอมากขนาดนั้นแหละ เข้าใจที่ฉันพูดใช่ไหมจ่ะ”

“...ทราบดีครับศาสตราจารย์”

“ดีจ๊ะ ั้งกลับไปพักได้แล้วจ๊ะ”
บริดเจ็ตพูดจบก็อมยิ้มอีกครั้ง

***

วิชาฝึกประลองเป็นวิชาที่ซิงเกิลแองเกอร์ชั้นปีที่หนึ่งและสองเข้าร่วมทุกคน แต่ซิงเกิลแองเกอร์ส่วนใหญ่ที่ว่ากระจุกกันอยู่ในปาร์ตี้น้ำเงิน

โดเนต้า ฮาดูน พูดคุยกับคนอื่น ๆ อย่างออกรส

“บางทีคงจะไปถอดอ้อนกอดขาซื้อดอจดตำแหน่งที่ปรึกษาละมังครับ”

“คงไปพูดว่าความหวังของพวกสามัญชนที่โรงเรียนเฮเบรียนคมมีแค่ตัวเองเท่านั้นละสิท่า”

ได้ยินเสียงพูดคุยหัวเราะกึกกัก และพวกนั้นก็ตั้งใจพูดเสียงดังขึ้นเมื่อเห็นปาร์ตี้น้ำเงินมาถึงสนามฝึกที่ใช้สำหรับการเรียนการสอน สิ่งที่พูดออกมาเป็นคำล้อเลียนไม่ควรพูดทั้งนั้น

อาเซิสต์และโรแมนติกาเหลือบสายตามองไปทางนั้นแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะเดเซียร์เองไม่ยอมทำอะไร

อาเซิสต์เอ่ยเสียงเย็น

“สักวันเถอะ...เดี๋ยวจะมอบความแพ้อภัยให้สักครั้งก่อนตาย”

“เห็นด้วย”

รองศาสตราจารย์ผู้สอนมาถึงสนามฝึก โดเนต้าถึงได้หุบปาก

“ยินดีที่ได้พบ ฉันคือผู้สอนวิชาฝึกประลอง ชื่อว่าเออร์แซงต์บลิองก์ทิสตาเซีย”

แก้มของเออร์แซงต์บลิองก์มีแผลเป็นขนาดใหญ่ เขาเป็นชายฉกรรจ์วัยสามสิบกลาง ๆ เสยผมเปิดหน้า ผิวบริเวณมือที่กำลังกอดอกหยาบกร้านราวกับเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกความแข็งแกร่ง

“ครั้งหนึ่งฉันเคยเป็นผู้นำทหารรับจ้างและเคยเป็นหัวหน้าภาคคือคินเหยียวลีทองแห่งอาณาจักรเฮเบรียน ตอนอยู่ที่นั่นก็เคยฝึกพวกลูกเจี๊ยบอย่างพวกเธอให้เป็นบุคลากรในสนามรบด้วย”

นักเรียนบางคนแสดงท่าทีเดือดดาลเมื่อได้ยินแบบนี้ เมื่อเป็นอย่างนั้นเสียงของเออร์แซงต์บ็องก็กึกก้องขึ้นอีกชั้นหนึ่ง

“ฉันคิดว่าพลทหารควรต้องผ่านสนามจริงถึงจะทำหน้าที่ของตัวเองได้ แต่พวกเธอยังอ่อนหัด เป็นแค่ดอกไม้ที่เติบโตในเรือนกระจก จากนั้นไปพวกเธอจะต้องเติบโตกลายเป็นสุดยอดขุมกำลังของเฮเบรียนผ่านการฝึกฝนที่ใกล้เคียงกับสนามจริงมากที่สุด”

“ท่าทางศาสตราจารย์จะเป็นคนเข้มงวดเอามากๆ...”

โรแมนติก้าพึมพำ

“ได้ยินมาว่าซิงเกิลแรงเกอร์ในคราวนี้ของเฮเบรียนมีนักเรียนน่าสนใจเยอะที่ไหนคนแรก...”

เขากวาดสายตามองเหล่าซิงเกิลแรงเกอร์ แล้วสายตา ก็ไปหยุดที่เดเซียร์

“เธอคือซิงเกิลแรงเกอร์อันดับหนึ่ง เดเซียร์ อาร์มอง ไซท์โหม”

“ครับ”

มุมปากของเออร์แซงต์บ็องก็กระตุกเมื่อได้ฟังคำตอบนั้น

“เดเซียร์ ออกมาด้านหน้า”

เมื่อเดเซียร์ออกมาด้านหน้าแล้ว เออร์แซงต์บ็องก็จับไหล่เขาไว้แน่น

“คำว่าอ่อนหัดที่ว่าไม่รวมถึงนักเรียนคนนี้ เรามีพรสวรรค์เรื่องการสู้รบมาตั้งแต่เกิด แล้วเจ้าตัวเองก็รู้อะไรดี เป็นอย่างดี ไซท์โหม”

“...ขอรับไว้เป็นคำชมครับ”

“เท่าที่ได้ยินมา เห็นว่าทำผลงานได้ยอดเยี่ยมมาตั้งแต่ตอนสอบเข้าแล้วนี่แล้วยังรับตำแหน่งที่ปรึกษาด้านเทคนิคของหอคอยเวทอีก แถมยังร่วมมือกับซีอด เอ็กซาเรียน ปลิดชีพปีศาจในตำนานที่เอาเตอร์คีนชีพมาด้วยไซท์โหม เป็นผลงานยิ่งใหญ่จริงๆ”

ยิ่งเออร์แซงต์บ็องก็พูดยาวเท่าไร สีหน้าของโดเนตาก็ยิ่งขุ่นมัวมากขึ้นเท่านั้น

“โรงเรียนเฮเบรียนโด่งดังเรื่องความยโสโอหังของพวกชนชั้นสูง นี่ก็เหยียบหน้าเชิดๆ ของพวกนั้นเข้าไปเต็มๆ เลยสินะ ในฐานะสามัญชนคงภาคภูมิใจมากเลย ไซท์โหม”

“...ศาสตราจารย์?”

“แต่เดซีเยร์ ดูโรงเรียนนี้สิ ดูสายตาของพวกเขาคนชั้นสูงที่มองเธอสิ เธอช่วยชีวิตผู้คนมากมายแต่ก็ยังได้รับการปฏิบัติแบบนี้อยู่เลย”

“เพราะพวกนั้นเป็นแค่ข่าวโคมลอยเท่านั้นแหละครับ”

โดเนต้าที่ฟังอยู่พูดโพล่งขึ้นมา

“ไม่มีใครเห็นว่ามันปราบปีศาจจริงๆ ลักคน ท่านประมุขหอคอยเวทแยกความดีความชอบให้เพราะเห็นว่าเป็นสามัญชนนำสงสารเท่านั้นแหละครับ”

“โอ อย่างนั้นหรือกริ เธอคือโดเนต้า ฮาดุน ไซ่ใหม่ นั่นคือความเห็นของเธอหรือ”

“คนส่วนใหญ่ก็คิดแบบนี้กันทั้งนั้นครับ”

“เธอเห็นด้วยกับความคิดเห็นนั้นอย่างนั้นสินะ”

“แน่นอนครับ ศาสตราจารย์ก็น่าจะรู้ไม่ใช่หรือครับ ความจริงว่าไม่มีทางที่สามัญชนคนไหนจะทำเรื่องยิ่งใหญ่ขนาดนั้นได้นะครับ”

“ลุกขึ้นมาแบ็บหนึ่งสิ โดเนต้า”

เออร์แซงต์บ็องก็ผลจากเดซีเยร์เดินไปทางที่ปาร์ตีพระจันทร์สีน้ำเงินรวมตัวกันอยู่ ท่าทางการเดินทอตนองของเขานั้นให้ความรู้สึกเด็ดเดี่ยวอย่างประหลาด สีหน้าก็ดูเหมือนจู่ๆ อาจจะตัวตดตาที่פקไว้ฟันได้เลย

แต่ผิดคาด เออร์แซงต์บ็องก็เห็นด้วยกับความคิดของโดเนต้า

“แน่นอนว่าคำพูดของเธอถูกต้อง เมื่อเทียบกับชนชั้นสูงแล้วสามัญชนย่อมด้อยกว่า ส่วนใหญ่พวกนั้นไม่มีพรสวรรค์ ทำอะไรก็ไม่ได้สักอย่าง แต่ดูผลการสอบก็รู้แล้วนี่ แค่เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฮเบรียนก็เห็นได้ชัดแล้วว่าพวกนักเรียนสามัญชนด้อยกว่านักเรียนชนชั้นสูง”

ยิ่งเขาพูดไปเรื่อยๆ โดเนต้าที่ตอนแรกกลับสนกัปลันมีสีหน้าสดใสขึ้น เออร์แซงต์บ็องก็ยังคงพูดต่อ

“มีคนคิดว่าการที่โรงเรียนเฮเบรียนรับคนพวกนั้นเข้ามาเรียนเป็นเรื่องไร้ประโยชน์ เปลืองกำลังคนไปเปล่าๆ บางทีเดซีเยร์อาจถูเรื่องแบบนี้ขึ้นมาเพื่อพวกสามัญชนก็ได้”

“ใช่ครับ! ผมคิดแบบนี้แหละครับ!”

โดเนตต้าตบมือฉลาดเหมือนว่าในที่สุดพวกเขาทั้งคู่ก็คุยภาษาเดียวกัน
เออร์แซงต์บดล็องก็ยิ้มเผยฟันขาว

“ถ้าอย่างนั้นออกมาประลองกับเด็กนั้นหน่อยสิ”

“ครับ?”

“ในเมื่อบอกว่าไม่เชื่อ เพราะไม่ได้เห็นกับตาว่าเดเซียร์เป็นคนปราบปีศาจ
งั้นตอนนี้ออกมาต่อสู้ดูก็น่าจะได้ไม่ใช่เหรอ ถ้าต่อสู้กันแล้วเอาชนะเขาได้ก็เท่ากับ
พิสูจน์ว่าเด็กนั้นเป็นคนหลอกลวงได้ไม่ใช่รี”

เดเซียร์ไม่ชอบใจนักที่เออร์แซงต์บดล็องก็พูดโดยไม่สนใจถามความคิดเห็น
ของเขา แต่ในเมื่อทิศทางคำพูดไม่ได้แยอะไร เขาก็ตัดลึนใจดูเฉยๆ

“ระ...เรื่องนั้น...”

โดเนตต้าพูดตะกุกตะกัก เขาเผยอปากพะงาบอยู่หลายครั้งแต่ไม่มีคำพูดใด
หลุดออกมา

“ถ้าไม่คิดจะออกมาก็นั่งลง”

โดเนตต้าทืดตัวลงนั่ง โรแมนติกาเห็นแบบนี้แล้วก็ขำคิกคัก

“ชอบศาสตร์อาจารย์คนนี้จริง ๆ เธอก็คิดอย่างนั้นใช่ไหม”

โรแมนติกากระหู่สืข้างอาเซิสต์เบา ๆ ก่อนจะเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังทำหน้าที่
เครื่องเคียดจริงจัง มองศาสตร์อาจารย์คนนั้นด้วยสีหน้าไม่พอใจสุด ๆ

“...พูดจาแรงเกินไป เน้นย้ำเรื่องที่สามัญชนถูกกีดกันและความโดดเด่น
ของพวกเขาชั้นสูงมากเกินไป”

“ก็นะ แต่มันก็เรื่องจริงนี่?”

“แต่...”

อาเซิสต์ก็สิ้นคำพูดที่เหลือลงไป พร้อมกับความรู้สึกค้างคาบางอย่าง

“ถ้ามีใครคิดว่าเอาชนะนักเรียนคนนี้ได้ก็ยกมือขึ้น”

“ไม่มีคนยกมือขึ้นแม้แต่คนเดียว”

“พวกเธอยืนกรานกันไม่ใช่เหรอว่าพวกสามัญชนเป็นพวกป่าเถื่อนไร้อารยะ
แยกว่าชนชั้นสูง สิ่งพวกเธอทำได้ก็แค่เหยียดหยามคนอื่น ดีแต่ปากแค่นั้นหรือ
แบบนี้ก็เป็นแค่พวกนักเรียนน่าสมเพชทะนงตนทั้ง ๆ ที่ไม่ได้มีความสามารถอะไร
มายืนยันได้เลยงั้นสิ”

เขาหันไปพูดกับปาร์ตี้พระจันทร์สีน้ำเงิน

“ไม่มีชนชั้นสูงคนไหนเอาชนะสามัญชนคนนี้ได้สิ”

ในที่สุดก็มีใครบางคนยกมือ เห็นแบบนั้นแอร์แซงต์บล็องก็ก็พูดด้วย
สีหน้ายินดี

“ดี ออกมาด้านหน้า”

ใครบางคนเดินออกมา เป็นเด็กหนุ่มรูปร่างสูงเพรียวที่แม่จะทำผม
ทรงบ็อบสั้นก็ยิ่งดูหล่อเหลาซึ่งพบเห็นได้ยาก เมื่อเห็นเขา สีหน้าเหล่านักเรียน
ก็เปลี่ยนเป็นสยอง

เดเซียร์รู้ว่าเขาคือใคร

“ชื่ออะไร”

“เคลต์ ฟาซิล นิเฟรย์ก้า ครบศาสตราจารย์”

เคลต์ ฟาซิล นิเฟรย์ก้า

เขาคือน้องชายของศาสตราจารย์ฟ็อกซ์แมน

“ผู้มีอิทธิพลออกมาเองเลยสินี่”

แอร์แซงต์บล็องก็ยิ้มอย่างสนุก

“ดีเลย ทั้งสองคนออกมาที่ลานประลอง”

***

ลานประลองสร้างจากหินเป็นทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสอยู่ใจกลางสนามฝึก

เดเซียร์และเคลต์ขึ้นไปบนลานประลอง

ฝ่ายที่เอ่ยปากก่อนคือเคลต์

“ก่อนอื่นอยากขอโทษเรื่องโดนตัดผม พยายามห้ามแล้วแต่ก็หยุดไม่ได้”

เดเซียร์ย้อนถามอย่างฉงนเล็กน้อย

“มีเหตุผลอะไรให้คุณต้องขอโทษหรือครับ”

“ในฐานะนักเรียนชั้นปีสูงกว่าของปาร์ตี้เดียวกันแต่ดูแลเจ้านั้นให้ทำตัวดี ๆ
ไม่ได้ ฉันคิดว่าฉันก็มีส่วนผิดด้วย”

การที่ชนชั้นสูงเอ่ยคำขอโทษต่อสามัญชนเป็นเรื่องพบเห็นได้ยากมาก

ในอาณาจักรเฮเบรียน

เดเซียร์คิดไม่ถึง เขาพินิจพิจารณาอีกฝ่ายอย่างละเอียดถี่ถ้วน

‘เป็นคนตระกูลดยุกก็จริง แต่ดูแล้วคงไม่ได้มีความคิดแบ่งแยกชนชั้นและ
ความสามารถน่าจะลีเซอร์เคลหรือเปล่า...’

ระดับลีเซอร์เคลอยู่ในระดับที่เรียกว่าเป็นคนแกร่ง แน่แน่นอนว่าเขาคือผู้มีความ
สามารถเก่งกาจในอันดับต้นๆ ของชั้นปีที่สอง

“คุณเคลต์! ขี้มันให้เหลกไปเลยครับ!”

“ต้องชนะแน่นอนครับ!”

เป็นไปตามคาด นักเรียนที่รอชมการประลองต่างก็คิดว่าเคลต์จะต้องเป็น
ผู้ชนะแน่นอน

เคลต์ยื่นมือออกมาให้เดเซียร์อย่างมีมารยาท

“ขอแนะนำตัวอีกครั้ง ฉันเคลต์ นิเพรย์ก้า”

‘ถูกใจแฮะ’

นั่นคือการพบกันครั้งแรกของเคลต์กับเดเซียร์

เขาเป็นผู้ชายแข็งแกร่ง อีกทั้งเป็นคนสุภาพมีมารยาท เหนือสิ่งอื่นใดคือ
ไม่มีความคิดแบ่งแยกชนชั้นก็อดกันสามัญชนทั้งที่ตัวเองเป็นชนชั้นสูง

‘...ทำให้ตะลึงนิดๆ ดีไหมนะ’

เดเซียร์จับมือเขา

“เดเซียร์ อาร์มอง ครับ ผากตัวด้วยนะครับ”

พวกเขาจับมือกัน จากนั้นก็ขยับถอยออกมาจากกลางลานประลอง สร้าง
ระยะห่างระหว่างกัน

ทั้งสองฝ่ายต่างสวมชุดป้องกันไว้ และเพราะต่างก็เป็นนักเวทจึงไม่มีอาวุธ
อะไร

“เอาละ ถ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วก็เริ่มการชิงชัยกันเลย”

เออร์แซงต์ปลื้มก็ประกาศเริ่มการแข่งขัน พร้อมกับที่สูตรเวทมนตร์
เรียงตัวขึ้นเบื้องหน้าพวกเขาทั้งสองคน

[Sea Blast (คลื่นกระโชก)]

ด้านการคำนวณเวทมนตร์ เดเซียร์ทำได้ละเอียดและรวดเร็วกว่ามาก ทักษะการคำนวณของเขาไม่มีใครตามได้ทัน

[Water Strike (วารี่อังกฤษ)]

ทว่าด้านอำนาจของเวทมนตร์ เคลต์ผู้เป็นนักเวทลีเซอร์เคิลเหนือกว่า
ตุ้ม!

การรุกและรับเกิดขึ้นต่อเนื่อง

ลานประลองพังไปครึ่งหนึ่งเพราะผลจากเวทมนตร์ที่ทั้งสองคนเปิดใช้
ข่าวลือนั้นเป็นเรื่องเกินจริงจริง ๆ ลินะ

ความจริงแล้วเคลต์ตั้งการดระวังพลังความสามารถของเดเซียร์มาก เพราะ
ได้ยินข่าวเรื่องเดเซียร์สังหารปีศาจในตำนาน

ทว่าเมื่อได้ปะทะกันก็ไม่ได้รู้สึกว่าจะเก่งกาจอะไรเท่าไร แม้จะคำนวณ
เวทมนตร์ได้ประณีตและรวดเร็วกว่า แต่ก็ไม่ได้มีอำนาจอะไรมากมาย

‘แต่ความสามารถพิเศษของเขาไม่ใช่การคำนวณ แต่เป็นการย้อนกลับ...’

เดเซียร์ยังไม่ลงมือย้อนกลับ เคลต์คิดว่านั่นอาจเป็นเพราะยังหยุ่งเชิงอยู่
จึงไม่ได้ใช้ความสามารถทั้งหมดที่มี เขาเลยตัดสินใจใช้แผนการที่กล้าหาญขึ้น

[Splash (น้ำสาดกระจาย)]

ทันใดนั้นร่างของเคลต์ก็เปลี่ยนเป็นสีอมฟ้าชนิด ๆ แล้วแปรสภาพเป็นน้ำไป
ทั้งอย่างนั้น เวทมนตร์ของเดเซียร์เหือดผ่านอากาศไปอย่างไร้เรี่ยวแรง

เดเซียร์หันไปมองรอบ ๆ ตอนหนึ่งที่พื้นมีน้ำเจิ่งนองจากการปะทะกันหลายรอบ
ไม่อาจรู้ตำแหน่งของเคลต์ที่แปลงร่างเป็นน้ำได้เลย

[Fire Bolt (อสนีบาตเพลิง)]

เปรี๊ยะ!

น้ำระเหยกลายเป็นไอ

ทว่าก็ไม่มีทางโดนแน่

‘สำหรับเขาแล้วตอนนี้ไม่เหลือตัวเลือกอื่นนอกจากใช้เวทพื้นที่วงกว้าง’

การร้ายเวทพื้นที่วงกว้างต้องใช้เวลานาน และระหว่างร้ายจะต้องมีช่องโหว่เกิดขึ้นแน่ๆ สิ่งที่เคลต์เล็งไว้ก็คือจังหวะนั้น

วูมมมม!

การคำนวณของเดเซียร์เริ่มขึ้นแล้ว สูตรเวทมนตร์ที่กำลังถูกเปิดใช้เป็นเวทพื้นที่วงกว้างอย่างที่เคลต์คาดไว้ไม่มีผิด

ตอนนี้ยังหันหลังพละนเปิดเผยท่าที่ไม่ได้ เคลต์จึงเปิดใช้เวทมนตร์ที่ใช้ได้โดยไม่ต้องร้าย

น้ำบนพื้นแผ่ขยายออกไปทั่วทุกทิศ แปรสภาพเป็นรูปร่างใบมีดแล้วล้อมตัวเดเซียร์ไว้

และเมื่อใบมีดเหล่านั้นพุ่งจากทุกทิศทางหมายจะแทงเข้าไป

“เวทมนตร์สแปลชกำหนดช่วงเวลาโจมตีตามที่ตัวเองต้องการได้...”

ก็

การคำนวณของเดเซียร์หยุดชะงัก ไม่สิ ไม่ใช่หยุดชะงัก แต่สมบูรณ์แล้วต่างหาก

“ในสภาพนั้นก็มิช่องโหว่ที่ป้องกันตัวไม่ได้นะสิ”

“ไม่ใช่เวทพื้นที่วงกว้าง...?”

เมื่อเคลต์รู้ทันว่าทุกอย่างคือการตบตาของเดเซียร์

[Summon Lightning (อัญเชิญสายฟ้า)]

เปรี๊ยะ!

สายฟ้าปะทุส่องแลบแปลบปลาบพุ่งตรงไปยังตำแหน่งที่เคลต์อยู่อย่างแม่นยำ

เคลต์ถอนเวทมนตร์ออกอย่างใจเย็น แล้วรีบเปิดใช้เวทมนตร์ป้องกัน

ที่ร่างกายตัวเอง